

Alois Jirásek Bratrstvo 1. – Bitva u Lučence

Bratrstvo je třídílná kniha Aloise Jirásky z období husitství. Navazuje na knihy Mezi proudy a Proti všem, avšak její děj se nyní odehrává na Slovensku. Husitství sice zažívá velký rozmach, ale nemá s původním tábořským vzorem moc společného. Ačkoliv hlavní hrdinové mají kladné vlastnosti typické pro Žižkovy bojovníky – odvahu, čest a ochotu vždy hájit boží pravdu, setkáváme se u nich rovněž s mnohými zápornými rysy. Většina z nich holduje častému pití a války jsou pro ně vším. Neumí nic jiného než bojovat a to nejen bránit své území, ale také přepadat a loupit.

Jirásek tento úpadek velmi pečlivě popisuje a trilogii dovede až do doby, kdy Bratrstvo zaniká. Valná část žoldníků padne a kdo ne, žene se dále za kořistí. Vojáci už neslouží „vyšším cílům“ jako původní husité, ale putují pouze tam, kde dostanou větší žold.

<http://cs.wikipedia.org/wiki/Bratrstvo>

Pobera se na své cestě zastavil u Žiliny a jeho vojsko přenocovalo před branami. Pobera se však seznámil se zadluženým Žiliňanem Bodorovským, jenž přišel na nápad, že by své dluhy mohl splatit prodáním ženy. Uherskou manželku také kdysi koupil a vzhledem k její kráse by ji mohl prodat za hodně peněz. Temperamentní Mária je v Žilině nešťastná a neustále touží spatřit svého milého, Imricha. Nemá o něm vůbec žádné zprávy, ale když ji Bodorovský nabídne, že se vydají na cestu, souhlasí. Pobera se ji ovšem od začátku protiví a když zjistí, že ji manžel prodal právě mu, hodně se naštvě. Rotmistr se snaží získat její srdce, ale Mária se spolčí s dalším vojevůdcem, Talafúsem, který ji tajně odveze pryč. Pobera se ve vzteku snaží Márii najít, jenže to už volají povinnosti – musí na výpravu do Uher.

<http://cs.wikipedia.org/wiki/Bratrstvo>

-

Vítr šedavého, zachmuřeného rána čechrál kníry hubeného, vysokého rotmistra, jehož sivé oči hleděly do ulice žoldníků bez helmic, nakvap oděných jak přiběhli sem na plac v čapkách na nenadálý hlas polnice.

Byli beze zbraně, zato každý držel v osmahlé železné pěsti střmen od sedla odepjatý. Jediný z nich byl na koni, bubník, a ten bil do měděných bubnů, zavěšených přes krk bělouše. Pod zataženým nebem, v tom jitrním tichu zněl rachot volného tempa smutně, až děsivě. Zněl do kroku Bodorovskému, jenž přicházel z druhého konce té strašné ulice do pasu obnažený, s rukama nazad svázanýma. Jak těmi práčaty krácel s hlavou sklopenou, po níž se mu u větru čepeřily prořídle kučery, bledý, se rty bolestí i vztekem semknutými, švihali jízdni bratříci řemenem svých střmenů, bili celou silou do jeho nahého těla, plného již podlitin a bolestných pruhů. Jak řemeny do výše švihaly a černě se míhaly jako rozzuření hadové a jak rány dopadaly jako krupobití na nahé tělo plnými rázy ocelových ramen, praskala kůže, bolestně se prochvívající, krev stříkala a potůčky se řinula po žlutavě zsinalém těle.

Oba zemané stanuli opodál. Dívali se na Poberu, jenž v zasmušilém, mračném klidu nějak spokojeně sledoval Bodorovského, jak nedbaje tempa děsných bubnů, dával se do klusu, aby byl dříve na konci krvavé ulice a jak jízdni tím rychleji, tím divěji do něho švihali, bili, sekali, s pokřiky i smíchem.

„Pobera zpovídá,“ řekl Chujava, jenž, nevěda rozčileně rozhodil několikrát rukama. Zato Kozolup stál jako sloup a přisvědčil zasmušile, ani nemrknuv:

„Dobře tak, ať zpovídá.“

Vtom se rotmistr s koně rozkřikl, mávnuv palcátem směrem do „ulice“.

„Ještě jednou zpátky!“

Bylo to na Bodorovského. Za chvíli poté Chujava jekl a rozhodil prudčeji ruce, to jak Bodorovský náhle se zamotal a rázem klesl. Bylo to asi uprostřed ulice. Chlapi s řemeny skočili k němu. Pobera přijel blíž, až k nim. Jak zaslechl, že je bez sebe, zaklel a přísně jako prve poručil:

„Seberte ho a vyhod'te za ležení.“

Otočiv koně, zahlédl Kozolupa a Chujavu. Ihned seskočil a k nim.

„Bestia! Viděli jste,“ volal na ně, „ a nic neodpověděl, že nic o ní neví, a pořád na svou čest a víru. Ted' má, když ji tak držel, zmiji! Pojd'te do stanu.“

www.spankboy.cz